

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania W. Sp. z o.o. w J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 13 listopada 2019 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w J. z dnia 5 kwietnia 2019 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie wnioskodawcy W. sp. z o.o. w J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 20 listopada 2018 r. wydanej na podstawie art. 34 ust 1 i ust 5 ustawy dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 646 ze zm.) oraz art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.) uznającej za nieprawidłową przedstawioną przez przedsiębiorcę W. sp. z o.o. w J. we wniosku z dnia 25 października 2018 r. interpretację w sprawie wyłączenia z obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym obywateli Ukrainy. W decyzji tej organ rentowy wskazał, że w sytuacji opisanej we wniosku o indywidualną interpretację

przedsiębiorcy nie znajduje zastosowania postulowany przez niego przepis art. 5 ust 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji zatrudnieni przez wnioskodawcę cudzoziemcy posiadający obywatelstwo ukraińskie mający wykonywać pracę na podstawie umowy zlecenia na terytorium Polski, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 i art. 11 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, będą podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentownym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej odwołujący się przedsiębiorca podniósł zarzut naruszenie prawa materialnego: 1) art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez ich błędną wykładnię polegającej na nieprawidłowym przyjęciu, że pobyt cudzoziemca przebywającego w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy na czas określony bądź karty tymczasowego pobytu ma charakter stały w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, podczas gdy prawidłowa wykładania pojęcia stałego pobytu w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej powinna koncentrować się na okolicznościach związanych z faktycznym i realnym przebywaniem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a więc na celu pobytu oraz jego długotrwałości, a także powinna uwzględniać miejsce koncentracji interesów życiowych cudzoziemca w celu określenia, w jakiej relacji pozostaje realizacja interesów życiowych danej osoby do miejsca jej pobytu; 2) art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie przy dokonywaniu wykładni pojęcia „stałego pobytu” cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym stanowi art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, systematyki oraz treści ustawy o cudzoziemcach w zakresie umieszczenia przez ustawodawcę w osobnych działach ustawy systemowej instytucji zezwoleń na pobyt stały i czasowy, co dowodzi, że zezwolenia są zezwoleniami o charakterze przeciwnym, a zatem z faktu posiadania przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt czasowy nie można wnioskować, iż jego pobyt w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie takiego zezwolenia ma charakter stały;

przez nieuwzględnienie, że z treści art. 98 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach wynika, iż czasowy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter celowy, a zatem skoro po ustaniu/realizacji konkretnego celu pozwolenie to wygasa, to nie można przyjąć, że pobyt cudzoziemca legitymującego się pozwoleniem na pobyt o charakterze celowym i tymczasowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter stały.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący przedsiębiorca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania według norm przepisanych; ewentualnie wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, a także to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku podniósł, że na gruncie niniejszej sprawy ujawniła się konieczność kompleksowej wykładni art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej w związku z art. 98 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, gdyż przyjęta dotychczas przez sądy wykładnia tych przepisów w odniesieniu do cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego, jest niejednolita i rodząca szereg wątpliwości interpretacyjnych. Zdaniem wnioskodawcy, wymaga rozstrzygnięcia kwestia, czy w odniesieniu do osób zatrudnionych na czas określony na podstawie umowy zlecenia, niebędących obywatelami polskimi, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter przejściowy, bowiem osoby te nie przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z zamiarem stałego pobytu, nie posiadają zezwolenia na pobyt stały, tylko wizy na czas określony bądź karty tymczasowego pobytu oraz które po wykonaniu określonej pracy kończą zatrudnienie i wracają do kraju, w którym znajduje się ich centrum życiowe - zastosowanie znajdzie norma art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, tj. czy pobyt tych osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tych okolicznościach ma charakter stały.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej polega na dopuszczeniu się przez Sąd drugiej instancji błędnej wykładni art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1

pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i nieprawidłowym przyjęciu, że pobyt cudzoziemca przebywającego w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy na czas określony bądź karty tymczasowego pobytu ma stały charakter w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, podczas gdy prawidłowa wykładania pojęcia stałego pobytu w rozumieniu art. 5 ust. 2 tej ustawy powinna koncentrować się na okolicznościach związanych z faktycznym i realnym przebywaniem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a więc na celu pobytu oraz jego długotrwałości, a także powinna uwzględniać miejsce koncentracji interesów życiowych cudzoziemca i określenia, w jakiej relacji pozostaje realizacja interesów życiowych danej osoby do miejsca jej pobytu. Błędna interpretacja przepisów jest konsekwencją nieuwzględnienia przy dokonywaniu wykładni pojęcia „stałego pobytu” cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, systematyki oraz treści ustawy o cudzoziemcach w zakresie umieszczenia przez ustawodawcę w osobnych działach ustawy systemowej instytucji zezwoleń na pobyt stały i czasowy, co dowodzi, że zezwolenia te są zezwoleniami o charakterze przeciwnym, a zatem z faktu posiadania przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt czasowy nie można wnioskować, iż jego pobyt w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie takiego zezwolenia ma charakter stały oraz nieuwzględnienia, że z treści art. 98 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach wynika, że czasowy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter celowy, a zatem skoro po ustaniu/realizacji konkretnego celu pozwolenie to wygasa, to nie można przyjąć, iż pobyt cudzoziemca legitymującego się pozwoleniem na pobyt o charakterze celowym i tymczasowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter stały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, strona wnosząca skargę kasacyjną powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie

art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na których tle takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Co do przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której

naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Sąd Najwyższy zauważa, że skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Postawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pytanie nie stanowi w istocie prawidłowo sformułowanego zagadnienia prawnego.

Wypada zauważyć, że wykładnia art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej, doczekała się licznych wypowiedzi jurysprudencji.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że pojęcie "pobytu o charakterze stałym", o jakim mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, nie zostało zdefiniowane ustawowo, jednakże w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż należy je dekodować w powiązaniu z systemem ubezpieczenia społecznego, a nie przez odwoływanie się do przepisów o charakterze meldunkowym i ustaleń ilościowych, to jest ile razy dana osoba wjeżdża do Polski i jak długo tu pozostaje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10,

poz. 134). Na poparcie tej tezy należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11 (LEX nr 1102994), w uzasadnieniu którego dokonano podsumowania dorobku judykatury w spornej kwestii oraz przedstawiono dodatkowe argumenty za określoną metodą wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej. Zauważono, że punktem odniesienia dla wyjaśnienia kwestii, czy pobyt cudzoziemca nie ma charakteru stałego, jest wymieniony w tym przepisie obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Skoro ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych określa zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym, to podlegają im także obywatele państw obcych, którzy podejmują działalność stanowiącą podstawę objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. W żadnej mierze art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie zmienia podstawowej reguły stanowiącej, że obowiązek ubezpieczenia społecznego - również wobec obywateli państw obcych - powstaje między innymi z chwilą rozpoczęcia wykonywania pozarolniczej działalności (art. 13 pkt 4 ustawy). Dlatego charakter pobytu (stały albo niestały) należy odnosić w relacji do powszechnego obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli do podstawy ubezpieczenia. Ten charakter nie zależy natomiast od tego, jaki zamiar, co do okresu przebywania w Polsce, przejawia cudzoziemiec (zob. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 134; z dnia 23 maja 2008 r., I UK 303/07, LEX nr 516772; z dnia 17 stycznia 2006 r., I UK 225/06, LEX nr 351984 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2010 r., II UK 297/09, LEX nr 960479). Stały pobyt w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlega zatem ocenie w zależności od realizowanej działalności, z której wynika ustawowy obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego. Liczy się to, czy obywatel państwa obcego, przebywając na terytorium RP w stałym charakterze, prowadził działalność pozarolniczą. O tym, czy dany pobyt ma charakter stały, nie decyduje więc stały pobyt w sensie "długotrwałości i stałości pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej", albowiem w takim wypadku

wylączeniu z ubezpieczeń społecznych podlegaliby ci cudzoziemcy, których pobyt nie ma "takich cech", choć spełnialiby warunki podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, na przykład wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2020 r., I UK 20/19, OSNP 2021 nr 6, poz. 67).

Podobnie w wyroku z dnia 1 października 2019 r., I UK 194/18, (OSNP 2020 r. nr 12, poz. 137), Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie opartym na wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej wyjaśniono, iż o podleganiu albo niepodleganiu cudzoziemca ubezpieczeniom społecznym w Polsce z tytułu aktywności rodzącej taki obowiązek nie decyduje charakter dokumentu pobytowego, jakim legitymuje się cudzoziemiec, ani nawet długość pobytu cudzoziemca, lecz okoliczność, czy w okresie prowadzenia działalności stanowiącej tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym faktyczny pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miał charakter stały czy też czasowy. Sąd Najwyższy opowiedział się bowiem wyraźnie za tym, by o zastosowaniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej decydowało to, gdzie w okresie wykonywania czynności stanowiących tytuł do podlegania ubezpieczeniom społecznym znajduje się centrum interesów życiowych i zawodowych danej osoby, co z kolei należy analizować z perspektywy sposobu realizacji działalności, z której wynika ustawowy obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11, LEX nr 1102994; z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 134). W tym ujęciu stały pobyt, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, to pobyt niezmienny w okresie realizacji tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Formalny status pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zatem nieistotny. Z takiej wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej wynika, że zarówno w przypadku pracowniczego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, jak i tytułu wynikającego z wykonywania umowy zlecenia sam zamiar czasowego przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czy też legitymowanie się jedynie zezwoleniem na pobyt czasowy nie mają rozstrzygającego znaczenia. Istotne jest jedynie, czy podczas wykonywania wyżej wymienionych działalności można mówić o stałym przebywaniu danej osoby na terytorium Polski. W konsekwencji przyjazd, choćby i cykliczny

(regularny), do Polski celem wykonywania pewnych aktywności zawodowych, jak np. prowadzenie wykładów, czy świadczenie usług doradczych na podstawie umowy zlecenia albo umowy o pracę nie będzie powodował objęcia obywatela państwa trzeciego polskim systemem ubezpieczenia społecznego. Natomiast stałe przebywanie w Polsce w okresie wykonywania tych czynności (np. zamieszkanie w Polsce i prowadzenie wykładów lub badań przez jeden semestr), chociażby przez krótki (sumarycznie) okres czasu determinowany czasowym zezwoleniem na pobyt, będą prowadziły do objęcia polskim systemem ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z wyżej zaprezentowaną linią orzecniczą i przyjętą jednolitą wykładnią powołanych przepisów. Uznał bowiem, że - z przedstawionego organowi rentowemu we wniosku przedsiębiorcy o interpretację - stanu faktycznego wynikało, iż pobyt cudzoziemców, których zamierzał zatrudnić wnioskodawca, nie ma charakteru przypadkowego, okazjonalnego, ale był ściśle związany z podjęciem działalności zarobkowej w drodze umowy zlecenia, a zatem rodzącej obowiązek ubezpieczenia społecznego w świetle przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (k. 9 uzasadnienia wyroku).

Skoro podnoszone przez skarżącego zagadnienia prawne zostały już wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, a zaskarżony wyrok jest zgodny z tą linią orzecznictwa, nie zachodzi żadna ze wskazanych przesłanek przysądu. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.